

FROM THE EDITOR

DOI: 10.2478/lccc-2023-0009

A friend or a foe, a fellow or a stranger – this opposition seems to have become the leitmotif of our time. Unfortunately, it does not describe real enemies only.

I was in a foreign country, in a foreign city, where people spoke a language that was foreign to me... I was standing at a bus stop and had been waiting for a bus for 40 minutes. According to the schedule, it should have been there long ago, but it did not arrive. Not a single soul. It was cold. Those who found themselves in a similar situation understand how unpleasant it is to feel lonely, like a stranger. Suddenly, a man of about 65 approached me. He said something to me. He realised that I did not understand him, and then a strange thing happened. With gestures and some bits and pieces of English, he explained (and I understood!) that the bus (specifically today!) was running on a different route due to road repairs and the stop was around the corner... And then he gave me... a chocolate hare! And then he disappeared. He just disappeared while I was looking at the gift in amazement – the man seemed to have vanished into thin air. In 5 minutes, both of us, the hare and myself, were inside a warm bus.

**O. E. Pchelintseva,
Editor-in-Chief**

It was a real miracle. That man, for whom I was a stranger, did not expect anything in return from me. Not even words of gratitude. Maybe this is how we should act, and then everything in our broken world will start to come to order? Maybe this is how we will finally begin our journey to a world where there is a real dialogue?

These thoughts were inspired by the topics of the articles in the new issue. The authors from Lithuania, Norway, Poland, Estonia, and Ukraine have written about the difficulties of translating modality in business letters, the connection between language skills and social inequality, the use of particles like «yes» and «no» in interpersonal communication, how to establish a dialogue between scientists from different countries, and even how to communicate more effectively about climate change and environmental sustainability. What are all these articles and texts about? They are about DIALOGUE. Dialogue is what we all want. But in today's world, reaching understanding in a dialogue is akin to a miracle.

My immense gratitude extends to the authors, reviewers, literary editors, members of the international editorial board, as well as the proofreaders and technical staff who have made this new issue possible.

We are sincerely grateful to De Gruyter Poland Sp. z o.o. and its representative Sciendo for continuing to selflessly support our publication, helping us climb the ladder of success, and spreading information about us in the scientific information space.

I am sure that our common wish for these Christmas and New Year's days is simply the opportunity to live and do our own thing, the opportunity to be heard in a dialogue, and a free and peaceful sky over all countries.

I believe that this wish will come true! After all, I now know for sure that miracles are a very real thing.

СТОРІНКА ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА

Свій & чужий – здається, це протиставлення стало лейтмотивом нашого часу. На жаль, не лише щодо реальних ворогів.

Я була у чужій країні, у чужому місті, де люди говорили чужою мені мовою... Стояла на зупинці і вже 40 хвилин чекала автобуса. За розкладом давно має бути – але нема. Жодної душі. Холодно. Тим, хто був у такій ситуації, добре зрозуміло, наскільки це неприємно – відчувати себе чужим і самотнім. Раптом до мене підійшов чоловік років 65-ти. Щось сказав. Зрозумів, що я його не розумію – і далі сталась дивна річ. Жестами й уламками англійської пояснив (а я зрозуміла!), що автобус (саме сьогодні!) через ремонт дороги ходить іншим маршрутом і зупинка – там, за рогом... А потім подарував мені ... шоколадного зайця! І – зник. Просто зник, поки я здивовано дивилась на подарунок – чоловік наче розчинився у повітрі. А ми із зайцем вже через 5 хвилин були в теплому автобусі.

Справжнє диво. Цьому чоловіку, для якого я була чужинкою, нічого не було від мене потрібно. Навіть слів вдячності. Може так і треба діяти – і тоді все у нашому зламаному світі почне приходити до ладу? Може так нарешті почнеться наш шлях до світу, де є справжній діалог?

Ці думки мені навіяли теми статей у новому випуску. Автори з Литви, Норвегії, Польщі, Естонії, України написали про труднощі перекладу модальності у ділових листах, про зв'язок між рівнем мовних знань та соціальною нерівністю, про частки «так» і «ні» у процесі міжособистісного спілкування, про те, як налагоджується діалог між науковцями різних країн і навіть про те, як ефективніше комунікувати про зміни клімату та екологічну стійкість. Про що усі ці статті й тексти? Про ДІАЛОГ. Справжній діалог – це те, чого ми усі прагнемо. Але у сучасному світі досягти розуміння в діалозі видається дивом.

Моя безмежна вдячність авторам, рецензентам, літературним редакторам, членам міжнародної редакційної колегії, а також коректорам і технічним працівникам, зусиллями яких створено цей новий випуск.

Ми щиро вдячні компанії De Gruyter Poland Sp. z o.o. та її представнику Sciendo за те, що вони продовжують безкорисливо підтримувати наше видання, допомагати нам підніматися сходами успіху, поширювати інформацію про нас у науковому інформаційному просторі.

Впевнена, що наше спільне бажання у ці Різдвяні та Новорічні дні – просто можливість жити й займатися своєю справою, можливість бути почутим у діалозі, вільне та мирне небо над усіма країнами.

Вірю, що це бажання здійсниться! Адже я тепер точно знаю, що дива – цілком реальна річ.

Олена Пчелінцева